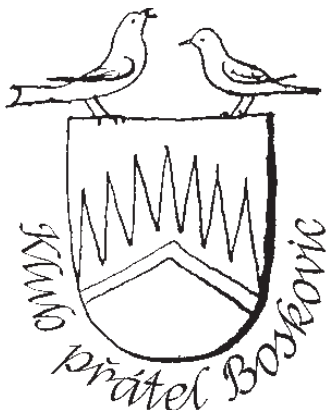

Vlastivědné listy

Boskovicka

Číslo 1
březen 2011
ročník 19 (24)

Zprávy z Klubu přátel

Výroční členská schůze KPB

Dne 1. března 2011 se sešla ve video-sále kina výroční členská schůze. Zúčastnilo se jí 38 členů.

V úvodu přednesla předsedkyně E. Šmátková zprávu o činnosti klubu a plnění jednotlivých úkolů ze schváleného plánu činnosti na rok 2010. Konstatovala, že plánované akce, až na Hovory s... byly splněny.

Po ní přednesla zprávu o hospodaření klubu pokladní Jarka Kovaříková. Hospodaření bylo vyrovnané a veškeré výdaje byly v souladu s přijatým plánem práce. To také bylo konstatováno ve zprávě revizní komise, která v hospodaření nenalezla žádnou závadu. Revizní komise doporučila provést soupis veškerého majetku klubu, jako jsou pamětní desky, informační tabu apod.

Poté informoval členskou schůzi Jiří Bušina o probíhajícím jednání a přípravách na vzpomínkovou akci ke 150 výročí narození Augustina Bergera a odhalení pamětní desky na jeho rodném domě na Masarykově náměstí 4.

V diskusí nebylo žádných připomínek.

Na závěr schůze bylo přijato usnesení, kterým členská schůze vzala na vědomí přednesené zprávy, schválila plán práce na rok 2011 a uložila výboru realizovat vše potřebné pro zajištění vzpomínky na A. Bergera a také zpracovat seznam majetku klubu.

Plán práce na rok 2011

1. Uskutečnit dvě členské schůze – únor, září
2. Pečovat o provoz mikve v domě U Templu 3/5
3. Pokračovat ve vydávání Vlastivědných listů Boskovicka
4. Pravidelně sledovat stav informačních tabulí na Naučných stezkách zdraví

Vývoj školství v Boskovicích do roku 1940

Škola, pokud ze záznamů víme, stávala původně na nynějším parčíku u kostela nedaleko fary. Protože školní budova roku 1566 vyhořela, bylo „staré školisko“ roku 1572 prodáno. Za starých časů se v těchto místech říkalo „Na spálenisku“.

První písemná zmínka o škole v Boskovicích je v listině z roku 1534, kdy bylo půjčeno sukeníku Baltazarovi ze jmění sirotka Jakuba 10 hriven pod tou výjimkou, že bude sirotka u sebe chovati a mimo to témuž sirotkovi činiti bude: do školy aby chodil, košile a střevíce, aby jemu kupoval.

Již za starodávna zde působili dva samostatní učitelé: rektor a druhý vyučující pod titulem organista, z nichž si mohl každý na své útraty držet pomocníka.

Z farních matrik, které začínají roku 1661, lze určit i jména učitelů: Jan Rozinák Mejtský do roku 1674, rektor; Jiří Mergans do roku 1676, organista; Jan Lhotský do roku 1690, rektor; František Mergans do roku 1691, organista, atd.

Jaké bylo vzdělání učitelů, takové bývalo učení žáků.

Čeští bratři pozvedli úroveň školy. Jejich škola byla v roce 1561 v Klosevě ulici (dnes Havlíčkově) u kostelíčka Všech svatých.

Roku 1613 byli do Boskovic povoláni jezuité. Bratrský učitel byl vyhnán a byla zřízena nová jezuitská škola. Majitelka panství Eliška slíbila, že osvobodí rodiče, posílající své děti do této školy od robot a jiných dávek, leč již roku 1615 byl příručen Sarkander k odchodu a ostatní jezuité byli ohroženi rozezlým lidem a museli se uchýlit na hrad.

I židé měli svou školu již od roku 1591, která později byla školou germanizující. Ještě v roce 1921 se zde učilo 40 dětí v německém jazyce.

Česká škola byla pod kostelem, kde je dnes Integrovaná škola. Původně to byla jen přízemní budova. Teprve roku 1847 bylo přistavěno poschodí. Tehdy také vzrostl počet žactva. Učitelé si sami vybírali sobotáles, který činil od roku 1820 do roku 1850 v 1. třídě 7 krejcarů, ve 2. třídě 8 krejcarů. Aby bylo učitelům ulehčeno ve vybírání sobotálesu, poněvadž málokteré dítě samo sobotáles do školy doneslo, vybíral pak školní plat městský úřad a učitelům jej odevzdával.

Škola bývala tzv. farní podle starého učebního plánu a měla jen dvě třídy a později se postupně rozšiřovala. Farní škola či tzv. lokální byla pro výuku čtení, psaní a počátky počtů. Zpravidla tyto školy bývaly spravovány vysloužilými vojáky a řemeslníky.

Před vydáním nových školních zákonů nebyla boskovická obecná škola hlavní školou. Proto žáci, kteří chtěli dále na studii, učili se soukromně a podrobovali se zkouškám na hlavní škole v Moravské Třebové nebo v Brně.

Za císaře Josefa II. Byla vydána řada nařízení, která posilovala postavení němčiny a státních orgánů ve školách. Na školní organizaci, jak byla vytvořena roku 1774 a 1776 se vcelku nic podstatného nezměnilo. Školní docházka byla od 6 do 12 let. Politické zřízení obecných škol z roku 1805 stabilizovalo elementární školství a zůstalo v platnosti do roku 1867. Faráři vyučovali na školách náboženství a dohlíželi na výuku žactva a na chování učitelů a jejich pomocníků. Hmotné opatření učitelstva bylo bídné. Učitelé prezentovali vrchnost, obec nebo farář.

Za revoluce roku 1848 byla dvorská studijní komise zrušena a školské záležitosti svěřeny ministerstvu vyučová-

ní a kultury (1848 – 1860). Po zrušení tohoto ministerstva byly školské záležitosti svěřeny dočasně zemským sněmům (do roku 1867), kdy bylo ministerstvo opět obnoveno.

Roku 1857 byla v Boskovicích založena klášterní obecná soukromá škola dívčí se sirotčincem. Od roku 1880 byla k ní připojena i mateřská škola.

Místní školní rada pracovala podle zákonů č. 3/1870 a 4/1906 n.z.z. a č. 292/1920 Sb.

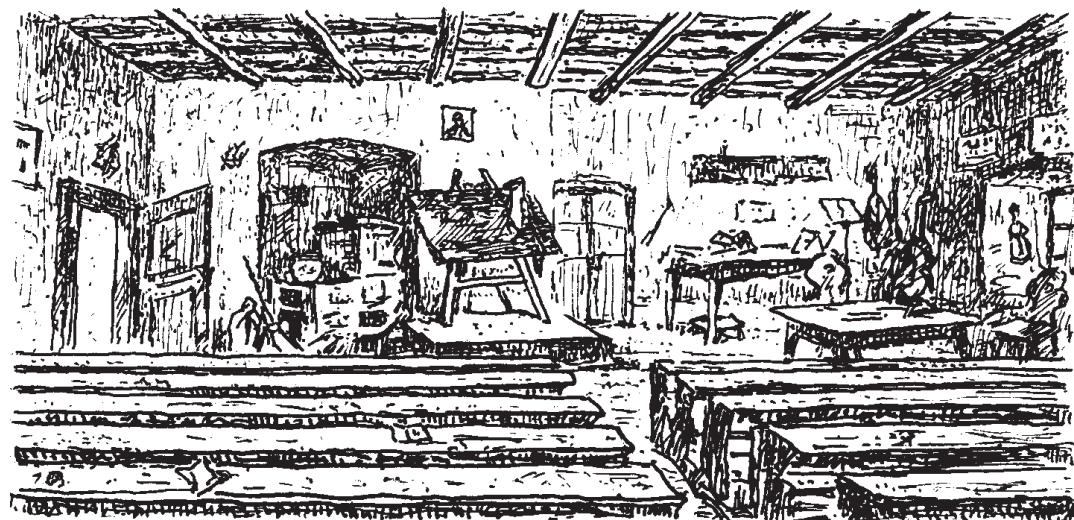
Roku 1884 byla založena obecná škola dívčí. V nově postavené budově v Růžové ulici (dnes je na jejím místě parkoviště). V roce 1910 bylo přistavěno druhé poschodí a byla v ní otevřena i mateřská škola.

Zemská hospodářská škola zimní byla zřízena jako třetí na Moravě roku 1887, kdy byla postavena i budova školy v Komenského ulici. Nová budova pak byla postavena roku 1938 na Hybešově ulici.

V roce 1900 bylo založeno České státní gymnasium. V roce 1904 byla dokončena a otevřena nová gymnasiální budova. V roce 1920 bylo státní gymnasium přeměněno na reálné gymnasium. V průběhu let se název této školy měnil na Devítiletá střední škola, jedenáctiletka apod., aby se nakonec opět vrátil k původnímu názvu Reálné gymnasium.

V roce 1940 byla otevřena nová budova chlapecké školy, dnes základní školy na náměstí 9. května. Její stavba započala v roce 1938 a byla u ní také zřízena mateřská škola. Tato škola byla postavena jako náhrada za již nevyhovující chlapeckou školu na Komenského třídě.

Podle článku Bedřicha Šponera zpracoval Jiří Bušina.

a opravovat zjištěné závady

5. Pokračovat ve spolupráci s Klubem přátel Pardubicka a Klubem historie a vlastivědy Hustopečska
6. Uskutečnit dva poznávací zájezdy – podle návrhu členů KPB
7. Pokusit se o získání místnosti pro klubovou činnost
8. Připravovat medailonky boskovických osobností
9. Sbírat materiály pro vytvoření turistického okruhu po Boskovicích
10. Připravovat možnost připomenout Augustina Bergera v roce 2011.

150 let od narození Augustina Bergera

Toto významné výročí připadá na 11. srpna 2011. Klub připravuje k tomuto výročí odhalit na jeho rodném domě pamětní desku. V této záležitosti je již delší dobu jednáno s Bedřichem Čelíkovským. Návrh desky je zpracován.

Mimo to byl navázán kontakt s Národním divadlem Praha, vedením baletu. Byli jsme seznámeni, že oni uvažují o výstavě fotografií A. Bergera, zorganizování odborného semináře o životě a díle A. Bergera, jeho připomenutí při baletním představení. V červnovém čísle časopisu ND uveřejní o Bergerovi článek. Přípravy jsou rozjedeny, je dohodnuto jednání v ND Praha. Problémem pro klub bude získání dostatečného množství finančních prostředků na zhotovení pamětní desky. Věříme, že i přes finanční krizi nám pomohou místní podnikatelé i město Boskovice.

Před čtyřiceti lety zemřel Jaroslav Jurek

Dne 22. ledna 1971 náhle a nečekaně zemřel neúnavný pracovník Vlastivědného muzea města Boskovic a tvůrce ročenek muzea Jaroslav Jurek.

Jen málo lidí si dovede představit, kolik houževnatosti a lásky musel mít Jaroslav Jurek ke své práci a ke svému rodišti – Boskovicím – aby dosáhl takových výsledků své práce. Co času a námahy musel věnovat, aby došel vytčeného cíle. A kolik nedocenění této záslužné práce musel prožít.

Byl ředitelem spořitelny ve výslužbě, kde pracoval dlouhá léta. Svůj volný čas věnoval muzejní práci a spolu s dalšími spolupracovníky se zasloužil o rozvoj muzea.

Vážíme si obětavé práce Jaroslava Jurka a obdivujeme se jeho všestrannosti a neúnavnosti. Za práci s vydáváním ročenek, za činnost v muzeu i za lásku ke svému rodišti byl zesnulý odměněn tím, že ročenky byly vždy očekávány a že po vyjití byly vždy v krátkém čase rozebrány, a to nejen v Boskovicích, ale byly odebírány boskovickými rodáky v celé republice i za hranicemi. Vzpomeňme jen některé tituly: Medailon z Boskovic, Čas – boskovický magazín, Z boskovických lesů, Staré mince, Malíř světla O. Kubín, Dějiny zakleté v mincích, Zrcadlo života, Pohlednice z Boskovic a další.

Vy, kteří jste jej znali, věnujte mu vzpomínku. Boskovice v něm ztratily jednoho ze svých obětavých a věrných synů. Boskovicím zasvětil celý svůj život.

Život lidu v Malé Roudce - strava František Kopřiva

Strava našeho lidu v minulosti byla tak prostá, jak jen bylo možno. Vyznačovala se jednoduchostí jak ve výběru, tak v přípravě. Základem stravy byly vlastní produkty z hospodářství. Poněvadž u nás se lidé živilí většinou zemědělstvím, měnila se strava během roku podle druhu a podle práce, avšak ani ne tak v rozličnosti, jako tak, že v době menšího pracovního zatížení se jedlo míňkrát a méně. K přípravě pokrmů se kupovaly jen ty nejnnutnější věci z nejnnutnějších jako koření včetně šafránu k obarvení sváteční polévky, dále sůl, kvasnice a cukr, jimž se velmi šetrilo. Kmin rostl leckde u cesty, a nikdy se nekupoval.

Nejčastějším jídlem synů a dcer našeho kraje byla polévka. Je zajímavé, že v každé chalupě se specializovali na několik druhů polévek a jiné, jako třeba u sousedů, nevařili. Avšak zelná polévka zasmážená nebo zaklechtaná, která se jedla s bramborama, s kroupama nebo i s chlebem, ta se jedla všude. Když ne ráno a večer, tedy večer určitě, pokud bylo zelí v bečce. Oblíbená byla i česnečka, jejíž příprava byla velmi jednoduchá. Na rozmákané stroučky česneku s trochou pepře, soli a „mastnyho“ nalilo se horké vody a hotovo. Udělalo-li se na povrchu jedno „voko“, byla omaštěná hodně, bylo-li jich moc, byla „jalová“.

Polévky zvlášť husté, podávané i v poledne jako jídlo jedině, zvlášť v chudších rodinách, byly: hrušková, trnková, ovocná, fazolová, čočková, hrachová, jabková, zaklechtané mlékem i vodou, zchutňované „hiškó“ z loje. Jedly se s bramborama. Tyto polévky byly nejlepší od druhého dne zaleželé nebo vařené v poledne k večeri. Vždy byly tak husté, že po nich mohli „kocóři hoptat“ a nezažili se, jak se to všeobecně uznávalo. V neděli se vařily polévky řídké, které se jedly s lukšema nebo s pekáčema včetně „mličné“.

Zákonem sebezáchovy bylo „mět na zemo ve sklepě hromado jablek a v komoře bečko kesanyho zeli“. Tyto dvě věci se na stole našich předků střídaly velmi často. Z nich také hospodyně kouznila své kuchařské výrobky, jak se dalo. Zeli se jedlo čerstvé, hlávkové nebo kyselé, používané ne jako příloha, ale jako jídlo sytící, s bramborama bez masa nebo v neděli s buchtama. Také se michalo s hrachem nebo s kroupama a říkalo se tomu „kočecí tanec“.

Brambory a jídla z nich byla připravována všeobecně, zvlášť v sociálně chudších rodinách. Nezřídka to byla „japková kaše, hnetka“ zvaná. Jakými národními jídlem chudých bývaly „japkovy pekáče“ na plotně pečené po obou stranách a potom „japkovy knedle“ zvané „šolanke“ nebo „posrany vojsko“, byly-li pokydány řídkými trnkami s mákem. Také starodávný „kucmoch“ nebyl nic jiného než uvařené brambory rozmělněné s moukou a v kouscích ve vodě rychle vařené nebo na kastrolu upečené. Brambory na tato jídla se tloukly trdlem na necvíčkách, až se z nich udělalo jemnoučké těsto. Brambory však chutnaly i suché, posolené, jen když byl hlad.

Některé plodiny se přestaly u nás pěstovat a jídla běžné z nich připravovaná vymizela z dnešního jídelníčku. Jsou to především luštěniny hrách, čočka, bob, víkev, připravované „na hosto“ nebo přidávané do mouky chlebové na chléb. Dále mrkev připravovaná na husto nebo jako posýpka „pracharanda“ zvaná nebo jako nádivka do koláčů. Nebylo-li dosta-

tek chleba, dělala se z hrachu „počálka“. Hrách se dal močit do velkého „kameného“ hrnce do kuchyně a zakrátko nabotal a zesládl. Jedl se z hrnce, dokud v něm co bylo. Bylo-li ke hrachu se zelím ještě kus uzeného masa, to už byl svátek a lahoda všech lahod.

V zapomenutí už upadlo i proso, z něhož se vyráběla jáhle a z ní se vařila a pekla sytá „jahelná kaše“ se sušenými kadtáčkami. Ta nabývala v hubě a pozřít nešla, zvlášť, byla-li maštěna lněným olejem.

Mléko

Nebylo nic lepší[ho] nad večerní posezení po celodenní práci u stolu s misou mléka nebo podmáslí s bramborama nebo kroupami. To bylo to, co je třeba ke spokojenosti prostého člověka. Před jídlem se zakryl stůl plátěnou „hardo na stul“, na ni se postavila košenka s bramborama a každý si sám lžící naloupal před sebe hromádku. Mléko se jedlo z misy lžicemi a couralo se po hadře od misy k hubě. Těm, kdo spěchali jíst, se říkalo: „Nespiché, nebo mosíš spíš prestat.“ Mléko na „hostání“ se dávalo do velkých „popežniku“ na schody do sklepa a zakrývalo se dřevěnou „dynkem“. Mléko tam v kladu „sedlo“, smetana se z něho sebrala a až jí bylo víc, stloukla se v dřevěné „mastničce“. Byla to kónická, asi 70 cm vysoká, nádoba. Na ni se nasazoval vrch s kroučkem, kde procházela násada s dřevěným kolečkem. Tlučením pohyblivou částí se „stlókalo“. Našel jsem u nás ještě předchůdce mastniček. Byla to rovná putna, která měla spodek i vrch vyplněné dny. V horním dnu byl otvor, kterým se nalávala smetana a obsah se vypouštěl. Zakrýval se špuntem. Nádobou se pohybovalo v rukách, až se mášlo utlouklo. Jinou máselnici v podobě kolébky jsem dal do jevíčského muzea v roce 1962. Se zaváděním odstředivek na mléko ve třicátých letech zaváděly se i máselnice na způsob bečíčky s lopatkami a klikou. Zlutoučka „putra“ se upravovala v hroudu na míse nebo na talíři s troškou vody. Máslo se při prodeji balilo do křenových listů. Papíru bývalo málo. Máslo u nás vykupovala ponejvíce dlouhá léta „Ševcovka“ z Jevíčka, která ve středu přijížděla s vozíkem, v němž byl zapřažen koník. Kupovala také vejce a drůbež.

Dalším výrobkem z mléka byl sýr, který se dříve jedl při každé příležitosti s chlebem a zapíjel kořalkou. Sedlé mléko se dávalo za kamna nebo do trouby „srazit“. Aby se rychleji srazilo, dávala se do něho kůrka chleba. Po sražení se

„vytuzilo“ v plátěném míšku na „šračkách“ v tvaroh, z něhož syrovátka byla vytlačena. Tvaroh měl a má ještě všestranné upotřebení. V minulosti však domácká část tvarohu šla na výrobu tvrdého syra. Ta byla jednoduchá: Velká zadělávací kamenná mísa (hliněná) se naplnila tvarohem, který se osolil a dalo se do něho hodně kminu. Nádoba se ovázala šátkem a postavila k teplu, ztvrdly jako kámen, a dlouho vydržely. Z nich se pak vařila „serováčná“ polévka, stejně jako se vaří ze syrovátky, která se koření pepřem, kdežto ze sýru na.

Ovoce

Ve značné míře se ve stravě našeho lidu používalo ovoce čerstvého a sušeného. Vždyť sušení a uzení jsou vlastně nejstarší metody konzervování. Ovoce syrové i sušené se jedlo bez jakýchkoliv příprav i jako nádivka do buchet a knedlí. Sušené hrušky a křížalky z jablek se vařily, pak se přebrały a usekaly sekáčkem v putně k použití. Sušené kadtátky se vařily v cukrové vodě a podávaly se jako pochoutka.

Ovoce se sušilo na lískách v troubě nebo volně na pudě, v pekárni po pečení chleba nebo se také i několik týdnů válelo po kamnech, než uschlo. Z duranců a kadtátek se vařily na kotle výborné trnky k všestrannému použití. Škoda jen, že dnes jsou tak opomíjeny a kupují se drahé marmelády.

Maso

Pokud se masa týče, toho nebyvalo v minulosti nikdy dostatek. Nebylo v chaloupkách a nějak mnoho ho nebylo ani u sedláků. Strava byla totiž orientována více na rostlinnou výrobu. Ovšem to jedno prase v chaloupce a u sedláků dvě, si hleděl každý vypěstovat. Stará moudrost přišla na to, že prý „hdo si prase nezabije, je prasetem sám, protože mosí zežrat jarka místo něho“. Chudoba se šetrností si ruce podává, četl jsem kdysi a bývalo tomu tak. V některých domácnostech, kde zabijeli jen jedno malé prasátko, rozdělili je na 12 dílů, vyudili a každý měsíc v roce jeden díl snědli.

Pokud bývaly široké komíny, udivalo se maso tam zavěšené za provázky na

Zděné domy na návsi v Malé Roudce. V popředí upravo chaloupka čp. 17.

Vzpomínka na boskovického kinaře Karla Kováře

Jiří Bušina

V letošním roce uplyne 10 let od úmrtí boskovického rodáka Karla Kováře, dlouholetého vedoucího boskovických kin.

Narodil se v roce 1934 do rodiny malého živnostníka - sedláře, v domku, který měl společný vchod s Katolickým domem, ve kterém spolek Charita provozoval kino. Snad proto mu bylo předurčeno, že už od mládí přilnul k pohyblivým obrázkům. Protože byl ze živnostenské rodiny nemohl studovat. Jeho starší bratr Antonín se na střední a později na vysokou školu dostal, ale Karel už ne, proto jeho tatínek rozhodl, že se vyučí

sedlářem. V roce 1951 obdržel výuční a tovaryšský list, ale stále víc ho přitahoval film. Od 14-ti let dělal praktikanta v promítací kabině, k promítačkám mohl až od 18-ti let po složení promítačských zkoušek. Stredoškolské vzdělání si doplnil později na SVVŠ v Boskovicích, kde v roce 1963 odmaturoval. Film se mu stal osudem, tak s ním jezdil jako vedoucí a promítač putovního kina v letech 1952-58 po Mikulovsku a Znojemsku. To jsou jediné roky, co byl „nevěrný“ rodnému městu. Vrátil se jako promítač do kina Panorama a od 1.7.1960 převzal místo vedoucího tohoto stálého kina.

V té době se stává snad nejkrásnější kino v republice - letní kino (LK) v Boskovicích. K. Kovář se stává členem stavební komise spolu s K. Kovářkem a Ing. M. Hrochem, která řídí výstavbu LK. Sám se podílí na řadě prací, především na technickém vybavení promítací. Kabiny, rozvodny, promítací plochy aj. související s provozem kina. I když se v LK poprvé promítalo už v září 1961 (pouze 8 filmů z MFF Karlovy Vary), stavební práce, technické dovybavení a další úpravy amfiteátru pokračovaly a dokončily se až v letech 1967-68. Od roku 1964 do 1990 se v LK konaly Filmové festivaly pracujících - celostátní akce filmových přehlídek, které se staly v průběhu let

významnou kulturně-politickou událostí. Karel Kovář stál u zrodu této filmové tradice a měl osobní podíl na rozvoji kultury ve městě i okolí. Filmovými festivaly, přehlídkami a jinými filmovými akcemi byli Boskovice v té době známé nejen v okrese, ale i mezi filmovou veřejností a odborníky v celé ČR.

Díky jeho odborným a organizačním schopnostem byl provoz a technický stav obou kin neustále vylepšován. Jeho přičiněním došlo k vyzdění celé promítací plochy v LK v roce 1982, což je rarita vzhledem k její ploše 40x15 m. Dalším jeho počinem v témže roce bylo vybudování Kinokavárny Velen ve spolupráci s vedením hotelu. Komorní kinosál pro 66 diváků, kde se podávalo občerstvení, včetně teplých jídel, během filmu, byl velmi oblíben nejen občany města, ale i hosty hotelu. Většinou byl do posledního místa vyprodán až do roku 1992, kdy po privatizaci hotelu Velen byl zrušen. Další akcí uskutečněnou v roce 1982 byl jeho „bláznivý“ nápad zahrát filmové představení pro děti v LK na silvestrovské odpoledne. Říkal: „Když vydrží stát lidé v zimě na hokeji, proč by nevydrželi hodinku venku i v LK. Uvaříme čaj pro děti a něco ostřejšího pro tatínky.“ A opravdu se tato akce uskutečnila a Silvestr v letním kině se stal filmovou tradicí s několika

sty diváky dodnes.

Avšak nejen doma se staral o stále výraznější vztah lidí k filmu. Deset let pracoval při Filmforu v Brně, 15 let byl okresním instruktorem pro práci s filmem, podílel se na pořádání dětských film. festivalů pro děti ve Zlíně, ale především se pracovní účastnil více jak 20 let jako vedoucí kin MFF v Karlových Varech.

V roce 1997 sice opustil zidli ředitele Městské správy kin Boskovice, ale na odpočinek neodešel. Dál pracoval jako programový a provozní pracovník. V roce 1998 byla započata rekonstrukce Katolického domu včetně kina Panorama, která byla ukončena v roce 1999. MSK byla v červnu 1999 zrušena a vznikla nová organizace KZMB. V této organizaci a v nově zrekonstruovaném kině Panorama již Karel Kovář nepracoval, ale nedokázal odpočívat a být bez kina, takže si vzal do vlastní režie občerstvení pro diváky obou kin. V březnu 2001 onemocněl a po krátké nemoci dne 6. dubna 2001 zemřel.

Svůj život spojil s filmovým páskem téměř na 50 let. Jeho přítel Zdeněk Svěrák se synem Janem v kondolenci napsali: „Je nám líto, že už nemáme v Boskovicích a na světě pana Kováře. Budeme na něj vždycky vzpomínat jako na laskavého mužského, jakých je málo.“

Založení sportovního klubu AC Velen Boskovice

Jiří Bušina

Před 85 léty, v roce 1926, po rozpuštění fotbalového odboru v SK Boskovice, utvořil se kroužek sportovců, k kterým s rozpuštěním odboru v SK Boskovice nesouhlasili a připravovali půdu k založení nového klubu. Byly vypracovány stanovky, a vzápětí nato svolána valná schůze a ustaven nový klub se jménem Atletický Club Velen Boskovice. Předsedou byl zvolen pan rada Richter. Zakládajícími členy byli zejména Barák, A. Bušina, A. Hrazdira, Duchoň, Krejčí, Odstrčil, K. Jaroš a L. Hanák. Ihned byly učiněny kroky k získání hřiště. Po dlouhém jednání s obcí byl získán pozemek na dnešním náměstí 9. května, kde stojí základní škola. Pozemek byl obětavostí několika členů v krátkém čase způsobilý ke hře. První vystoupení bylo přijato boskovickou veřejností s nedůvěrou. Zakladatelé však svou houževnatou prací vedli klub stále vpřed. V této době byl předseda klubu p. Richter přeložen a p. Barák a Hrazdira

rovněž odešli z Boskovic, a tak všechna práce s fotbalovým odborem zůstala na náčelníkovi A. Bušinovi, který tuto práci jeden a půl roku sám zastával. Veškerý majetek klubu uschoval u sebe a udržoval fotbalový odbor při životě. Celých 7 roků se domácí fotbalisté převlékali v jeho bytě, neboť bydlel blízko hřiště a na pronajmutí převlékáren nebylo peněz. Hosté se pak převlékali v domě u Příbylů stojícím vedle dnešního městského úřadu.

V této době vstoupil do klubu mezi jinými také pan Braun, majitel firmy Braun a Matoušek a na valné hromadě byl zvolen novým předsedou. S novými funkcionáři začala nová práce. Bylo navázáno jednání s panem velkostatkářem hrabětem Mensdorff - Pouilly, který přidělený pozemek „u okresnáku“ vyměnil klubu s ochotou za pozemek v Červené zahradě. Členstvo s příkladnou obětavostí pracovalo na urovňování terénu. Finanční stránku si vzal s ochotou na starost předseda klubu,

který kde mohl vypomohl a zapůjčil. Stadion se nalézal v zahradě uprostřed lesů, v krásném údolí, nad nímž trůní hrad boskovický. Je to jeden z nejlepších stadionů na Moravě. Město Boskovice povolilo klubu nosit znak města - sedmizubý hřeb. V roce 1941, kdy tehdejší předseda A. C. Velen Karel Kozák psal tento článek stál klub na pevných základech, měl odbory fotbalový, hokejový a atletický, všechny dobře vybaveny.

Dalším úkolem klubu, psal K. Kozák, je postavit lehkootletickou dráhu, koupaliště, tenisové kurty na svém vlastním pozemku. Práce, která byla vyko-

nána během 15 roků, dává všem členům do budoucna naději, že vytčené cíle, to je dobudování stadionu na jeden z nejlepších, budou opravdu splněny. Bradovo západomoravské župě děkuje klub za pochopení a pomoc v organizační práci a doufá, že i v budoucnu bude nám ve sportovním podnikání nápomocna.

Josef Janků - Arboretum Šmelcovna Boskovice (sponzor Vlastivědných listů)

Šmelcovna 3, 680 01 Boskovice, tel./fax 516 453 071, e-mail: arboretum@smelcovna.cz, www.smelcovna.cz

Arboretum Šmelcovna zve návštěvníky a kupující DO NOVÉ PRODEJNY zahrádkářských a zahradnických potřeb v areálu arboreta.

Provozní doba:	Arboretum	Po-Ne	9.00 - 17.00
	Prodejní centrum	Po-Ne	9.30 - 16.30

Vlastivědné listy Boskovicka, vydává Klub přátel Boskovic, o.s., společně s Vlastivědným kroužkem KZM Boskovice. Redakční rada: Mgr. Eva Šmátková, Mgr. Ilja Melkus, Redakce: Jiří Bušina, Plačkova 23, 680 01 Boskovice, e-mail: kpboskovic@post.cz nebo jiri.busina@seznam.cz, kam zasílejte příspěvky, dotazy a připomínky. Vychází 4x ročně jako příloha regionálních novin Boskovicko. Uzávěrka příštího čísla je 15. květen 2011.